

[Formanden]

Forslag til lov om ændring af lov om folkehøjskoler, landbrugsskoler, husholdningsskoler og efterskoler. (Elevstøtte).

(Lovforslag nr. L 48).

I skrivelse af d.d. meddeler arbejdsministeren (Henning Dyremose), at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Deltidsforsikring ved delpension, m.v.).

(Lovforslag nr. L 49).

Forslag til lov om ændring af lov om beskæftigelsesmuligheder for unge m.v.

(Lovforslag nr. L 57).

I skrivelse af d.d. meddeler finansministeren (Palle Simonsen), at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om bemyndigelse til optagelse af statslån i udlandet.

(Lovforslag nr. L 50).

Forslag til lov om ændring af lov om tjenestemandspension. (Bortfald af dyrtidsregulering).

(Lovforslag nr. L 51).

Forslag til lov om ændring af lov om tjenestemænd i staten, folkeskolen og folkekirken. (Ændring af regler om aftaleindgåelse).

(Lovforslag nr. L 52).

I skrivelse af d.d. meddeler skatteministeren (Fogh Rasmussen), at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af toldloven.

(Lovforslag nr. L 53).

Forslag til lov om ændring af lov om skattemyndighedernes organisation og om klageadgang m.m. (skattestyrelsesloven). (Appelbe-grænsning m.m.).

(Lovforslag nr. L 54).

I skrivelse af d.d. meddeler landbrugsministeren (Tørnæs), at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om plantenyheder.

(Lovforslag nr. L 55).

Medlem af Folketinget Margrete Auken (SF) har meddelt mig, at hun som følge af deltagelse i FN's 42. ordinære generalforsamling ikke vil kunne give møde i Tinget i mindst 7 dage, hvorfor hun anmoder om orlov på grund af udsendelse i offentligt hverv fra og med den 31. oktober samt om, at stedfortræderen må blive indkaldt.

Medlemmer af Folketinget Lone Dybkjær (RV), Flemming Hansen (KF), Kaj Poulsen (S) og Helge Sander (V) har meddelt mig, at de som følge af deltagelse i FN's 42. ordinære generalforsamling ikke vil kunne give møde i Tinget i mindst 7 dage, hvorfor de anmoder om orlov på grund af udsendelse i offentligt hverv fra og med den 3. november samt om, at stedfortræderne må blive indkaldt.

Skriftlig fremsættelse af forslag:

Trafikministeren (Nør Christensen):

Herved tillader jeg mig for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om kystbeskyttelse.

(Lovforslag nr. L 37).

Forslaget skal afløse den gamle digelov fra 1874 og lov om kystsikringsanlæg fra 1922, hvis system bygger på digeloven. Ikke så mange love holder i mere end 100 år, så det kan under alle omstændigheder være naturligt at se på, om disse gamle love fortsat er tidssvarende.

Det er vigtigt at gøre opmærksom på, at hverken forslaget eller den gældende lovgivning har til formål at bestemme, om der skal kystbeskyttes på et bestemt sted, eller hvorledes en beskyttelse skal udføres. Denne lovgivning har derimod til formål at give regler for, hvorledes der skal gås frem, hvis nogen mener, at der bør kystbeskyttes et eller andet sted.

Det er som bekendt således, at foranstaltninger til beskyttelse mod oversvømmelse eller kystnedbrydning sjældent kan udføres alene for en enkelt ejendom på en rationel måde. En større strækning bør ofte vurderes og inddrages. Derfor er et hovedpunkt i de gældende love at regulere den fremgangsmåde, som en grundejer skal følge, hvis han ønsker at få andre grundejere medinddraget i et projekt til foranstaltninger på en bestemt kyststrækning. Lo-

[Trafikministeren]

venes grundlæggende udgangspunkt er nemlig det, at det er ejerne af de ejendomme, der skal beskyttes, som må betale, hvad en beskyttelse koster.

Efter de gældende love er det landvæsensretterne, som skal afgøre, om der i fællesskab skal udføres noget, hvad der skal udføres, og hvorledes udgifterne fordeles.

Nu har landvæsensretterne utvivlsomt været et fortrinligt forum til at klare disse ting i mange år. Efterhånden som samfundet har skiftet karakter, synes tiden imidlertid – i hvert fald på dette område – at være løbet fra denne behandlingsform. Der er da også nedsat et udvalg til at overveje, om landvæsensretterne helt skal nedlægges.

Det foreliggende forslag til lov om kystbeskyttelse bygger ikke på landvæsensretterne. Vi er i den heldige situation, at vi kan anvise, hvorledes tingene på dette felt kan og bør klares på en tidssvarende måde.

Hvis vi overvejer at bryde med en gammel lovgivnings system, er der to grundlæggende spørgsmål at stille, nemlig følgende:

Er de hensyn, som skal tilgodeses, de samme som dengang, da den gældende lov blev indført?

Giver samfundets nu eksisterende administrationsapparat mulighed for at løse den pågældende opgave på en anden, måske bedre og simple måde end hidtil?

Med andre ord: både det reelle indhold i opgaven og de praktisk-administrative muligheder for at løse den kan have ændret sig.

På kystbeskyttelsesområdet er situationen den, at de hensyn, der aktuelt skal tilgodeses, er bredere og betydelig mere sammensatte, end da den gældende lovgivning blev indført.

Hvad administrationsapparatet angår, er den tekniske og administrative ekspertise inden for det faste administrative system af et ganske andet omfang og af en ganske anden karakter end for 100 år siden.

Som allerede nævnt er den gældende lovgivnings udgangspunkt, at det alene er ejerne af de ejendomme, der kan siges at opnå en beskyttelse, der har interesse i udførelse af beskyttelsesforanstaltninger.

Dette er en for snæver betragtningsskema for nutiden. At sikre befolkningen adgang til attraktive rekreative arealer er en naturlig opgave

at tilgodeses i dag. Et attraktivt kystmiljø kan også være af økonomisk værdi for et stort opland som basis for turisme og fritidsudfoldelse i øvrigt. Disse brede hensyn må som noget helt naturligt tages med i overvejelserne, når vi i vore dage vurderer, om der skal udføres beskyttelsesforanstaltninger på en bestemt kyststrækning.

En vurdering af denne karakter er blandet økonomisk-politisk. Et nok så nærliggende forum som en landvæsensret til at foretage denne vurdering er amtsrådet. Derfor flytter lovforslaget kompetencen til at afgøre de grundlæggende spørgsmål fra landvæsensretten til amtsrådet. At vælge netop amtsrådet som »ankermand« i systemet er helt naturligt, når henses til, at amtsrådet i forvejen har betydelige opgaver at varetage på planlægningsområdet og på naturfredningsområdet. Kystbeskyttelse har relation til begge felter. Der er her grund til at bemærke, at Naturfredningsrådet har advaret imod en helt bastant og ukritisk kystsikringsindsats. Naturens egne processer bør ikke ukritisk hindres, siges det. Synspunktet viser, hvor sammensatte de hensyn, der skal tages i betragtning, er.

Lovforslaget lægger således op til, at der i vurderingen af, om en kystbeskyttelse skal udføres og i bekræftende fald hvilken, inddrages et bredere interessefelt end det, som den gældende lovgivning oprindeligt havde for øje. Heraf følger, at også den kreds, der kan inddrages som bidragydere, må udvides. Det er derfor efter forslaget ikke alene de ejendomme, der opnår en mere direkte beskyttelse, som kan pålægges bidrag. Den ejerkreds, som i øvrigt opnår en fordel ved foranstaltningen, kan også pålægges bidrag.

Dette kan atter føre til, at kommune eller amtskommune påtager sig at bidrage, netop fordi interessekredsen er så vid. Som en meget praktisk situation kunne man tænke sig, at de direkte beskyttede ejendomme som hidtil pålægges individuelle bidrag, medens et bidrag fra kommune og/eller amtskommune afløser det bidrag, som det ellers ville være naturligt at henføre til den mere indirekte interesserede kreds af ejendomsbesiddere.

Men hvordan tingene skal ordnes i det enkelte tilfælde, er op til kommune og amtskommune. Lovforslagets bestemmelser åbner for mange muligheder.

[Trafikministeren]

Der er en særlig grund til at undgå en behandling ved landvæsensret i disse sager, nemlig de dermed forbundne omkostninger.

Hvis en grundejer ønsker at rejse en sag om kystbeskyttelse, skal der stilles depositum til sikkerhed for omkostninger, og rekvirenten risikerer også endeligt at skulle udrede landvæsensrettens udgifter. Hertil kommer, at behandlingsformen i en landvæsensret er relativt dyr i forhold til en sagsbehandling ved en fast organiseret administrativ myndighed. Sagsbehandlingen i et kollektivt organ må nok også siges at være noget omstændelig, vel navnlig i en sags indledende fase.

I hvert fald synes risikoen for at skulle udrede omkostningerne ved behandling af en sag og kravet om at skulle stille depositum for disse for at få en sagsbehandling i gang at være et moment, som har afskåret drøftelse af foranstaltninger, som umiddelbart kunne synes rimeligt begrundede.

Lovforslaget løser dette punkt på en meget enkel måde. Enhver kan efter forslaget rette henvendelse til amtsrådet for at få rejst en diskussion om en bestemt sag. Der skal ikke stilles noget depositum i den forbindelse. Amtsrådet har ikke pligt til at optage sagen til behandling, men det er klart, at enhver henvendelse, der er rimeligt begrundet, vil blive undersøgt.

Lovforslaget anviser nemlig vejen for en indledende, billig undersøgelse. Amtsrådet kan omkostningsfrit indhente en udtalelse fra Kystinspektoratet, der er statens sagkyndige instans på området, for at få en helt foreløbig udtalelse om Kystinspektoratets syn på sagen. Det er ikke meningen, at der i denne fase skal igangsættes større undersøgelser. Udtalelsen skal i første række baseres på Kystinspektoratets almindelige erfaring og viden. Herved vil der i hvert fald i adskillige sager kunne fås en foreløbig fornemmelse af muligheder og udgiftsniveau for en beskyttelse.

Efter en indledende sagsbehandling kan amtsrådet standse sagen, uden at den, som har rejst sagen, risikerer at skulle udrede omkostninger. At standse sagen i denne fase kan være rigtigt af mange grunde. Det skønnes måske, at de forventede udgifter slet ikke står i forhold til de beskyttede værdier, eller der er måske meget ringe interesse for projektet blandt de grundejere, der kan være tale om at inddrage.

Jeg skal ikke her gennemgå lovforslagets enkelte bestemmelser. En sådan gennemgang findes i lovforslagets bemærkninger.

Jeg vil imidlertid fremhæve, at det samvirke, som lovforslaget etablerer mellem amtsrådene og en statslig institution, nemlig Kystinspektoratet, efter min opfattelse er meget værdifuldt. Det indebærer den størst mulige og mest rationelle udnyttelse af det samlede administrationsapparat. Vi kan sige, at ambitionen på lidt længere sigt er ved hjælp af et statsligt organ uden forbrug af ekstra ressourcer i amtskommunernes tekniske organisation at opbygge en ekspertise på dette felt.

Ideen til dette samvirke er uden forbehold modtaget positivt fra alle sider, og det giver i mine øjne det allerbedste grundlag for, at det kan komme til at fungere med et positivt resultat.

Må jeg også fremhæve den meget positive indstilling, som lovforslaget har mødt i Miljøministeriet, herunder i Skov- og Naturstyrelsen.

Lovforslaget åbner nemlig mulighed for at undgå en sagsbehandling i et fredningsnævn af foranstaltninger til kystbeskyttelse, altså for at undgå dobbeltbehandling.

Der er med andre ord alt i alt tale om en meget væsentlig administrativ rationalisering, og lovforslaget må da også ses som et led i regeringens moderniseringsprogram.

Da denne rationalisering efter alle foreliggende tilkendegivelser samtidig vil medvirke til at fremme det formål, som loven skal tjene, nemlig en beskyttelse af landets værdifulde kystområder, må jeg anbefale lovforslaget til det høje Tings velvillige behandling.

Boligministeren (Kofod-Svendsen):

Jeg skal herved tillade mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om realkreditinstitutter, af lov om ændring af lov om realkreditinstitutter og af lov om indeksregulerede realkreditlån. (Ændret belåning af fritidshuse, lån til om- og tilbygning m.v. af ejerboliger, udbetaling af lån ud fra en kurs fastsat på tilbudstidspunktet eller senere, bidragssatser for det støttede byggeri, ændrede overgangsregler for byfornyelsesarbejder m.v. samt indeksbelåning af ekstraordinære renoveringsarbejder).